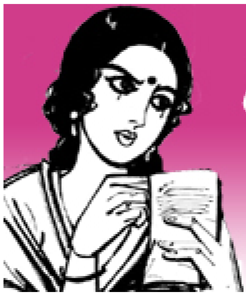

రచయిత్రి ఆత్మహత్య

- జలంధర

(గత సంచిక తరువాయి)

7

ఈ కథంతా గుర్తుకువచ్చింది విరించికి. అలా పడుకున్న సుభద్రవంక కన్నార్పకుండా చూశాడు. కళ్ళకింద చారలు, తలలో అక్కడక్కడ నెరిసిన వెంట్రుకలు, నీతి తాలూకు కోటలో నిద్రపోతున్న ఆత్మ. పిల్లలు లేని ఆ మాతృమూర్తికి అందరిమీదా ఆప్యాయతే. ఇప్పటికీ ఆమె మారలేదు. సహనం పోలేదు. పక్షవాతం వచ్చిన అత్తగారికి, కీళ్ళవాతం వచ్చిన మామగారికి సేవచేస్తూనే ఉన్నది. చేస్తున్న ప్రతిపనీ పూజలా చేస్తోంది. ఈ అనంత జీవనయాత్రలో ఇది ఒక మజిలీ అని ఆమె అనుకోవడం లేదేమోకానీ, ఆమె జీవన విధానం మాత్రం అదే

"నువ్వు ఏదన్నా ఉద్యోగం చెయ్యరాదూ?" అని వదిన కేకలెయ్యగానే, ఎవరో స్నేహితుడి రికమండేషన్ మీద ఫ్రీలాన్స్ జర్నలిస్ట్‌గా జీవితం ప్రారంభించి, ఒక పేరెన్నికగన్న పత్రికలో స్థిరపడ్డాడు.

"విరంచీ! కాఫీ తాగుదాం రా" అని పిలిచాడు రాఘవ. అతను సబ్ ఎడిటర్ అయినా దాదాపు 'ఈ తరం' పత్రికకు జీవనాడిలాంటివాడు. అతనంతే మహా ఆకర్షణ విరించికి. అతనిలోని మేధావి అంటే కొంచెం భయం కూడా. ఏదో రాసి, నాలుగు డబ్బులు జేబులో వేసుకుని పోకుండా చాలా విషయాలు చర్చనీయాంశాలుగా చేసి పాఠకుల ముందు పెట్టి ఒక్కొక్కసారి చిక్కుల్లో ఇరుక్కుంటాడు కూడా అతను. కానీ, దేనికీ భయపడడు. మేరు సమాన ధీరుడు. తక్కువ మాట్లాడి, ఎక్కువ చెబుతాడు.

కాఫీ తాగుతూ రాఘవ టేబుల్ మీదకు ఒంగి చూశాడు. ఆత్మలు ఉన్నాయా లేవా అని వచ్చేవారానికి చర్చనీయాంశం కాబోలు తయారు చేస్తున్నాడు.

"ఏమిటిసార్ ఈ గోల? దిక్కుమాలిన ఆత్మలు ఉంటేమనకేల? పోతే మనకేల?" అన్నాడు సాగదీస్తూ విరించి.

నవ్వేశాడు రాఘవ.

"అందుకే నువ్వంటే నాకిష్టం"

"దేనికీ? దిక్కుమాలిన ఆత్మలు అన్నందుకా?"

"కాదు నువ్వు ఏది చెబుదామనుకుంటావో, సరిగ్గా దానికి రివర్స్‌లో మాట్లాడతావు"

"అదేం గొప్పకాదు. అసలు ఏది ఆలోచిస్తున్నామో దానికి వ్యతిరేకంగా మాట్లాడేవాళ్ళు, మనకు గురుతుల్యులు, హిపోక్రసీలో డాక్టరేట్ ఉన్నవాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారు."

సన్నగా నవ్వేశాడు రాఘవ. ఇంతలో ఎవరో యువకవి వచ్చాడు.

రావడమే చాలా దూకుడుగా వచ్చాడు. కుర్చీ బర్రున లాగి కూర్చున్నాడు. అతన్ని చూడగానే ఫైలులోనించి ఏదో కాగితాలు తీసి ఇస్తున్నాడు రాఘవ.

విరించి చుట్టూ చూశాడు. మామూలు చెక్కబల్లలు, కొన్ని గాడ్రెజ్ కుర్చీలు, వాటిమీద ఏ మాత్రం కళాత్మకంగా లేని రబ్బరు స్టాంపులు, జీవంలేని ఫైళ్ళు, వాటి మీదకు వంగి నిరాసక్తిగా పనిచేస్తున్న మనుషులు - కానీ వీళ్ళందరి సమ్మేళన శక్తి నుంచి ఒక గొప్ప పత్రిక వెలువడుతోంది. దాని వెనకాల మేధస్సు రాఘవలాంటివారిది.

"మేం అచ్చేసుకోం అంటే ఎలా సార్? నేను నా కవిత్వాన్ని శ్రీశ్రీకి అంకితం చేశాను. ఆయన పోయిన సంవత్సరమిది.." అరుస్తున్నాడతను గట్టిగా.

"సారీ! దానికీ, దీనికీ సంబంధం లేదు.."

"ఎందుకు బాగోలేదసలు?" మొహం నిండా కండలు చించుకుంటూ అడిగాడు. అతన్ని పరీక్షగా చూశాడు విరించి. మంచి ఖరీదైన పాంటు షర్ట్, వేలికి రవ్వల ఉంగరం, కారాకిళ్ళీ, షోగ్గా కనిపించాలనే ప్రయత్నం. చేతిలో ఆకలి కవిత్వం.

రాఘువ ఏం చెబుతాడో చూద్దామని అతనివంక చూశాడు.

"అది పబ్లిష్ చెయ్యడానికి అనువుగా లేదు."

"ఆ విషయం చెప్పడానికి మీరెవరు? అసలు ఏమిటి లోపం?" సంస్కారం మరిచి, అది పత్రికా ఆఫీసు అని కూడా తెలియకుండా అరుస్తున్నాడతను.

రాఘవలో అణుచుకున్న కోపం తీక్షణమైపోయింది. "మీరు రాసినది కవిత్వం కాదు. మాటల్ని పేర్చడం. మొదటి లైనుకూ, తరవాతి లైనుకు అసలు సంబంధం లేదు. అందులో హృదయముంటే కవిత్వమౌతుంది. కానీ, మీరు రాయాలని రాసినట్లుంది. పేరు కోసరం కలాన్ని రుధిరాగ్ని, రుతురక్తం, ఎర్రసూర్యుడు - లాంటి పదాలతో భ్రష్టం చెయ్యొద్దు. మాదేకాదు ఏ పత్రికా వేసుకోదు."

"ఆ విషయం చెప్పడానికి మీరెవరు? ఎవరూ వేసుకోకపోతే నేను స్వంతంగా అచ్చేసుకుంటాను. ఎవరు కాదంటారు? అయినా, శ్రీశ్రీకి అంకితమిచ్చిన కవితను మీరు కాదన్నారని అల్లరి రేపగలను నేను" ఉద్రేకంతో చేతులూ బారలు చాపుతూ అంటున్నాడతను.

ఒళ్ళు మండిపోయింది విరించికి.

"శ్రీశ్రీ మీకు తెలుసా?"

"ఆఁ!"

"ఎలా?"

"ప్రతి విప్లవ కవికీ ఆయన ఆదర్శ పురుషుడు"

"విప్లవం అంటే ఏమిటి?"

"అన్యాయానికి ఎదురు తిరగడం. ఏం చిన్నపిల్లాడిని అడుగుతున్నట్లు అడుగుతున్నారు?" గట్టిగా అన్నాడు.

ఆ హాల్లో అందరూ అవాక్కై వింటున్నారు. గుండుసూది పడితే వినబడేటంత నిశ్శబ్దమైపోయింది.

"ఇంతవరకు మీరు ఏ అన్యాయాలకు ఎదురు తిరిగారు?"

"అంటే?"

"పోనీ. శ్రీశ్రీ రాసిన కవిత్వం ఎంత వచ్చు? ఏ పతితలకు, బాధాసర్పద్రష్టులకు సహాయం చేశారు మీరు? ఎవరి కన్నీళ్ళు పంచుకున్నారు? ఏ మానసిక దుఃఖాన్ని ఓదార్చారు? ఆచరించిన పని చెప్తే మంత్రంలా పనిచేస్తుంది. దానికి అక్షరం సౌందర్యాన్ని ఇస్తుంది. అప్పుడది కవిత్వమౌతుంది. కనీసం ఆయన కవితను అందంగా కాపీ కొట్టడం కూడా రాదే మీకు" ఉద్రేకంతో ఊగిపోతున్నాడు విరించి.

మెల్లిగా అతని భుజం మీద చెయ్యి పడింది. రాఘువ నవ్వుతూ అతన్ని చూశాడు. అందులో ప్రశంస ఉంది. ఉద్రేకం తగ్గించుకోమనే అర్థింపు ఉంది. ఇది బాధ్యతాయుతమైన ఆఫీసు అన్న మందలింపు ఉంది.

తగ్గిపోయాడు విరించి.

"మీ పత్రిక కాబోతే మరొకటి" విసురుగా ఫైలు తీసుకుని వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయాడాకవి.

విరించి దగ్గరకు వచ్చి నిలబడ్డాడు విశ్వనాథం. ఆయన ఆ పత్రిక మూలగ్రల్లో ఒకడు. ఆయన కళ్ళల్లో తెలియని ఆనందం. ఆయనా, శ్రీశ్రీ మంచి స్నేహితులు. ఆయన పోయిన దుఃఖం ఆ కవిమిత్రుడి హృదయంలో ఆరని మంటగా మిగిలిపోయి ఒక గొప్ప ఎడిటోరియల్ రాయించింది.

"విరించీ! కృష్ణుడు గోవర్ధన గిరి ఎత్తినప్పుడు దాని కిందికి గోవులూ చేరాయి, పాములూ చేరాయి అంటారే. అలాగే వీళ్ళ సంగతీనూ" అన్నాడాయన. మెల్లిగా వెళ్ళి సీటులో కూర్చున్నాడు.

వాతావరణంలో ఇంకా బరువు తగ్గలేదు. ముఖ్యంగా రాఘువ ఉద్రేకం అణుచుకోవడం వల్ల మరింత గంభీరమైపోయాడు. అదేనేమో అతని అందం. మనిషి నిజమైన స్థిరమైన సౌందర్యానికి కారణం జ్వలించే మేధస్సు. విశాలమైన ఫాలభాగం, మత్తుగా ఉండే కళ్ళు, సన్నటి పెదవులు. అతను ఇలా ఉంటాడు అని చెప్పలేం. ఏవేషం వేస్తే ఆ వేషానికి సరిపోయే గొప్ప మోల్డింగ్ ఉన్న ముఖం అతనిది. అతను మరి అంతేనో, నటిస్తాడో కానీ చాలా సింపుల్‌గా కనబడతాడు.

అలా చూస్తూ గబుక్కున నవ్వేశాడు విరించి. ఆశ్చర్యంగా తలెత్తాడు రాఘువ.

"గురువుగారూ! మీకొక విషయం తెలుసా? ఇవ్వాళ మిమ్మల్ని వెతుక్కుంటూ ఒక అమ్మాయి వచ్చింది"

వాతావరణం చల్లబడింది.

"నన్నా? ఎందుకు?"

"ఆ... ప్రేమిద్దామని"

మొదట అర్థంకాక, తరవాత చటుక్కున నవ్వేశాడు రాఘువ.

"తీరికలేదని చెప్పండి.."

"గొప్ప అపరాధం సార్. వనిత తనంతతావలచి వచ్చిన..."

"ఇంతకీ ఏమిటి విషయం?"

"నిజంగానండీ"

"రేపు మళ్ళీ వస్తుందిగా నువ్విలా అన్నావని చెపుతాలే"

"సార్..సార్ చీరెయ్యగలదు. అదేం లేదు. మీ ఎడిటోరియల్స్ అవీ చదివిందిట.

మిమ్మల్ని చూడాలని వచ్చింది పాపం" రాగయుక్తంగా అన్నాడు.

"చేతిలో ఏదన్నా ఫైలు.."

"ఉందండీ.. పర్సు, ఫైలు"

"అయితే ఎవరో అభ్యుదయ రచయిత్రి"

"ఛా పాపం" చాలా జాలిగా అన్నాడు.

"ఎవరికట?" తలెత్తి నవ్వుతూ అన్నాడు రాఘవ.

"పొండి గురువుగారూ ఏదో గొప్ప థ్రిల్ క్రియేట్ చేద్దామనుకుంటే.."

"నాకా థ్రిల్ ఉన్నవాళ్ళం పత్రికలకు సబ్ ఎడిటర్లమేమిటయ్యా! ఈ సీటుకుంది విలువ. మాకు కాదు. అదంతే. ఊఁ! ఇంకా ఏమిటి విశేషాలు?"

విరించి ఏదో ఒకటి చెపుతాడు. లేకపోతే విరించే కాడు.

"సార్! 'లేచిపోవుట' మీద మీ అభిప్రాయం ఏమిటిసార్?" చాలా సిన్సియర్‌గా అడిగాడు.

అప్పుడే టైం అయిందని చాలామంది సీట్లు ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోతున్నారు.

"ఎందుకుట? ఎవరు ఇప్పుడు నీతో ఆ పని చెయ్యడానికి సిద్ధంగా ఉన్నారు?"

"మా పక్కింటి సుమైతాంగి"

"అదేం పాపం?"

"మంచి ఉద్యోగం. షిఫాన్ చీరలు, సెటిల్‌మెంటు ఉన్న ఉద్యోగం. థ్రిల్ లేదుట పాపం. ప్రేమిద్దామని ప్రయత్నించింది. నేను కొరుకుడు పడలేదు. పోనీ పెళ్ళి చేసుకుందామని ప్రయత్నం"

"ఏది.. నిన్నే?"

"ఆఁ నాకన్నా ఏడేళ్ళే పెద్దది సార్. అయినా షేక్స్‌పియర్ చేసుకోలే"

"మధ్యలో ఆయనెందుకు కానీ, మరి లేచిపోవడం అంటావేమిటి?"

"అదా?! సుమైతాంగినికి మనం లొంగుతే మా ఇంట్లో టాప్ లేచిపోవడం సార్."

పెదవి నొక్కిపట్టి నవ్వుతున్నాడు కళ్ళతో రాఘవ. అతని కళ్ళల్లో విరించి అంటే ఉండే ఆప్యాయత వెలుగుతోంది.

"అది సరే సార్. ఆదివారం మా ఇంట్లో రచయితల మహాసభ. రూం చిన్నది. కాబట్టి అడ్డమైనవారిని తీసుకురావద్దని ప్రార్థన" చెప్పి పోబోయాడు విరించి.

"విరించీ! ఇవ్వాళ నీకొక వింతవ్యక్తిని చూపిస్తాను. ఆశ్చర్యపోతావు"

తన గదిలో ఉన్న రెండు కుర్చీలూ ఇంటిగల బామ్మగారిని కాపాడమని అప్పచెప్పి, ఆవిడనే వేడుకుని రెండుచాపలు అడిగి తీసుకుని, ఎదురుపడ్డ సుమైతాంగి కళ్ళజోడులోనించి ఇచ్చే సందేశాల్ని తప్పించుకోడానికి భరత నాట్యం చేసినంత పనిచేసి గదిలో పడ్డ విరించి, ఎదురుగా కూర్చునివున్న రాఘవ మాటలకు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

"మీకూ, నాకూ కూడా వింతగా కనిపించే వ్యక్తా సార్? మనిషే?" తలమీద దుమ్ము దులుపుకుంటూ ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు విరించి.

ఆకాశం అప్పుడప్పుడే చల్లబడదామని ప్రయత్నిస్తోంది. అరవ మామి వాళ్ళింట్లో సందె ముగ్గు వేస్తున్నారు. దాహం తీరిన నేలలో ఏదో మాదకత.

"ఎవరు సార్ ఇంతకీ?" చాపలు సర్దేసి, మంచి నీళ్ళు తెచ్చేసి, అప్పు అడిగిన ఫ్లాస్క్ నిండా కాఫీ పోసేసి మెల్లిగా అడిగాడు విరించి.

"చూద్దువుగానిగా .. బైదిబై. నీ పర్మిషన్ లేకుండా ఈ నీ సభకు ఆహ్వానించేశాను మరి.. నిన్నే చెప్పావు కూడా"

"దాన్దేముంది సార్. పుష్పక విమానం ఈ గది. ఇంతకీ ఎవరు సార్?"

"నమస్కారం..." రెండు చేతులు జోడించి నమస్కారం చేస్తున్నదామె గుమ్మం దగ్గర నిలబడి.

"సార్. ఈవిడే."

"రండి.. ఈమె ఉమ. ఈ మధ్యే కొంచెం పేరు తెచ్చుకుంటున్న రచయిత్రి. ఇతను విరించి. జర్నలిస్టు. నా ఫ్రెండ్ ఈ రూం ఇతనిదే.' పరిచయం చేశాడు రాఘవ.

అటే చూస్తున్నాడు విరించి. ఈవిడనే నిన్న చూసి రాఘవకు చెప్పింది. 'బతికిపోయాను. తెలియక ఏమైనా కూశాను కాదు' అనుకున్నాడు.

ఆ తరవాత మరొక ఎనిమిది మంది రచయితలు ప్రవేశించారు. అందులో యాభై ఏళ్ళ పైబడ్డ ఒకామె తప్ప మిగతా వాళ్ళంతా రచయితలే. ఆవిడకు ఆ భేదం లేనట్లుంది. హాయిగా ఉంది. ఎటొచ్చీ ఉమ సమక్షంలో బోలెడంత ఇబ్బంది పడ్డారు మిగతావాళ్ళు. ఏ మాత్రం ఇబ్బందిగా ఉన్నా, బైటకు చూపెట్టకుండా హాయిగా ఉన్నది ఉమ.

భలే పిల్ల అనుకున్నాడు విరించి.

ఏవో గేయాలు, మాటల గాయాలు, మధ్య మధ్య రాజకీయ పార్టీ గోలలు, టీలు, కేకలు, ఒక క్రుర రచయిత కవితాగానం - అది చాలా బావున్నా ఆవిషయం చెప్పేవారు లేరు. "నేటి స్త్రీలు పురుషుల దురహంకారం" అనే టాపిక్ మీద రెండు పేజీలు చదివారు ఆ పెద్దవయసు రచయిత్రి. అక్కడున్న మిగతా పురుషులంతా నోరు మెదపకుండా విన్నారు. ఈ ఫార్స్ అంతా ఇంతింత కళ్ళతో చూస్తూ కూర్చున్న ఉమ ఒక్కమాట మాట్లాడలేదు. ఈవిడ ఏమిటసలు? అని అలా చూసేస్తున్నాడు విరించి.

మెల్లిగా అందరూ శలవు తీసుకుని కదిలారు. "మీరు చలంగారి జీవితం మీద ఏదో సమీక్షలాంటిది రాశారు. అందులో రమణ మహర్షితో వారి అనుబంధం వివరించడం అంత అవసరమా అన్నట్లు రాశారు. నాకేం నచ్చలేదది" సూటిగా రాఘవను చూస్తూ అన్నది ఉమ.

ఉలిక్కిపడ్డాడు విరించి. ఆశ్చర్యంగా ఆవిడను చూశాడు. చెవులకేవో రాళ్ళు పెట్టుకున్నట్లుంది. మెరుస్తున్నాయి. గుండ్రటి బొట్టు, కాటుక కళ్ళు, పెద్ద జుట్టు ముక్కుపుడక పెట్టుకుంటే ఎందుకో వదిన గుర్తుకు వచ్చిందతనికి.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments